

[Indenrigsministeren.]

administrationsforenkling; for patienterne sker der ingen ændring. Forslaget indebærer derfor — således læser jeg det i hvert fald — at statskassens tilskud til sygekasserne reduceres tilsvarende som sygekassernes udgifter til hospitalerne daler, og at fortsættelsessygekasserne simpelt hen skal indbetale det beløb, som ordningens gennemførelse medfører i besparelser for disse. Dér synes jeg forslagsstillerne med rette har peget på, om de 4½ pct. er al den administration værd, som den gældende ordning indebærer.

Her rejser sig imidlertid det spørgsmål: hvor ligger besparelserne i administrationen? Utvivlsomt vil hospitaler og sygehuse opnå en administrativ besparelse. Hvorvidt sygekasser og fortsættelsessygekasser vil opnå en sådan besparelse, afhænger vel af, hvorledes man nærmere tænker sig ordningen formuleret. Hvis det er sådan, at sygekasserne i hvert enkelt tilfælde skal beregne, hvad de skulle have betalt, og statstilskuddet reduceres hermed, er den administrative besparelse til at overse, og hvis fortsættelsessygekasserne nøje skal beregne, hvad de skulle have betalt til hospitalerne og i stedet skal indbetale til statskassen, er den administrative besparelse også til at overse. Derfor tror jeg nok, vi i udvalget må drøfte, om ikke det rimelige er at gå over til skønsmæssigt ansatte tilskud fra sygekasser og fortsættelsessygekasser, medmindre man vil finde en helt anden fremgangsmåde praktisabel.

Om der bliver besparelser af væsentlig betydning i den kommunale administration, i sygekassedirektoratet og i de implicerede ministerier, afhænger vel også af, hvordan ordningen til syvende og sidst formuleres.

Forslaget er som sagt tiltalende, og vi bør søge det fremmet. Tankegangen at nedbringe administrationsomkostninger, hvor disse er overflødige, er særdeles rimelig. Det er muligt, det kunne munde ud i, at vi forelagde spørgsmålet for sygehusrådet, men vi møder altså fordomsfrit til forhandling i udvalget både om indholdet og om fremgangsmåden.

Ordføreren for forslagsstillerne (Skrappeborg-Nielsen): I henhold til gældende syge-

huslov skal alle offentlige sygehuse her i landet have et takstregulativ, og det har de derfor også. De takster for sygehusbehandling m. v., der er gældende i henhold til disse takstregulativer ud over landet, er noget forskellige fra amt til amt. Men fælles for dem alle er — og det har ministerens udtalelser her for et øjeblik siden også til fulde bekræftet — at de beløb, sygehuse opkræver i henhold til disse betalingsregulativer, kun dækker en brøkdel, det vil altså sige 4½ pct. af, hvad det i dag koster at blive behandlet på et moderne sygehus m. v. Først og fremmest staten, men også amterne og kommunerne betaler langt den overvejende del af, hvad det egentlig koster. Den indtægt, der tilflyder sygehuse som følge af de takstregulativer, der som nævnt er lovfæstede, kommer i alt væsentlig fra de offentlige sygekasser og fra fortsættelsessygekasserne. Af de beløb, de offentlige sygekasser betaler til sygehuse, får sygekasserne 25 pct. af udgiften tilbage fra staten i form af statstilskud.

Det er fra gammel tid en udbredt opfattelse, at det er de offentlige sygekasser og fortsættelsessygekasserne, der faktisk betaler, hvad det koster at ligge på sygehus, men det er og har længe været helt, helt forkert. Det, sygekasserne og fortsættelsessygekasserne i dag indbetaler til sygehuse, er ganske enkelt — det fremgår også af bemærkningerne til forslaget — en betaling, der kort og godt kan karakteriseres som værende symbolsk; hvad alle, der kender til forholdet, så udmærket ved i forvejen. Det siger sig selv, at den meget udviklede betalingsordning, der i dag er gældende, medfører en hel masse efter vor opfattelse helt overflødig administration, ikke alene for sygekasserne, men også og vel i særdeleshed for sygehuse.

Vort forslag til folketingsbeslutning går derfor ud på at afskaffe denne overflødige administration og gøre det vederlagsfrit for alle danske — og her må jeg vist føje til: for alle med fast bopæl i Danmark — at få den nødvendige behandling på vore sygehuse m. v. Og det kan altså også påregnes, at en ordning, der måske ikke helt skal være som den foreslåede, kan gennemføres uden nævneværdig udgift for staten.

Ikke mindst i en tid, hvor man fra alle sider taler om en forenkling, en effek-